

Ο Ψωμῆος ἑφημερίς
ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

ΦΥΛΛΟΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ
ΕΟΡΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ
ΧΑΡΙΝ ΛΙΓΩΝ ΛΙΑΝΙΚΩΝ

ΤΥΠΟΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΥ
ΤΟΥ ΙΗΘΕΣ ΤΟΥ ΚΑΕΙΝΟΥ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

17708

Συμβάντα ψάλλω μόνον
εἰκοσιπέντε χρόνων.

Α'

Ἐπέρασαν ὡς σήμερα εἰκοσιπέντε χρόνια
ἀφ' οἴτου ὁ Γεώργιος 'στο θρόνο μας ἀνέβη,
ἀφ' οἴτου τῆς Δανίας του παραίτησε τὰ χιόνια
καὶ μέσα 'στὴ λιπακὰδα μας γλεντᾶ καὶ βασιλεύει.

Σὲ τοῦτο τὸ διάστημα τί ἔχει καταφέρει
τὸ νέον Πανελλήνιον καὶ πόσα ἔχει πάθη
καθένας γνήσιος Ρωμηὸς πιστεύω πῶς τὰ ξέρει,
κι' ἂν δὲν τὰ ξέρη ἀκριδῶς ἄς τρέξη νὰ τὰ μάθη.
Γιατὶ ἐγὼ δὲν ἔρχομαι καθόλου μὲ σκοπὸ
ἓνα πρὸς ἓνα τακτικὰ τὰ πάντα νὰ σᾶς 'πῶ.

Ἦτον ἀκόμη ἐποχὴ ἀγρία καὶ μεγάλη,
ἀκόμη ἐδασίλευαν τὰ τόσα κουτσαδάκια,
ἀκόμ' οἱ Μπαλαφάρηδες ἐζοῦσαν καὶ οἱ ἄλλοι
μὲ τοὺς στρεβλοὺς τοὺς κούκουσ τῶν καὶ μὲ τὰ κοντοβράκια,
μὲ μιὰ κουμποῦρα δίκανη, μὲ κάμα καὶ μαχαίρι,
καὶ σ' ἔοφαζαν γιὰ χωρατὰ ἡμέρα μεσημέρι.

Ἄκόμη ἐκαπνίζανε ἀνταρτικὰ μηλιόνια
καὶ ἦτον ὁ περίπατος ὡς ἴσταν *Παλιὰ Κανόγια*.
Δὲν εἴμποροῦσε ἄνθρωπος νὰ βγάλη οὔτε γρῦ,
ἐπύρωνε κι' ἐκόχλαζε τοῦ Ἑλληνοῦ τὸ αἷμα,
ἀδέσποτα οἰκόπεδα ὑπῆρχαν καὶ ἄγροί
κι' ἀγόραζες μὲ δηρὸ δρχμαῖς τῆς κάθε γῆς τὸ στρέμμα.

Ἄκόμα ἡ γυναῖκες μας δὲν εἶχανε σαμουρι,
κι' ἀκόμα οἱ μπαρμπέρηδες εἰς τὸνομα τοῦ νόμου
τῆς βρωμοσαπουνάδες των σοῦ ἔρριχναν ἴστη μούρη
καὶ σ' ἔλουζαν πατόκορφα καταμεσῆς τοῦ δρόμου.
Κι' ἂν λόγῳ κἄν τοὺς ἔλεγες μὲ θυμωμένο στόμα
σοῦ ἔρριχναν καὶ ἄλλη μιὰ ἴστα μούτρα σου ἀκόμα.

Ἄκόμη ποιηταὶ πολλοὶ ἐγύριζαν ἴστοὺς δρόμους
μὲ κάτι κατσαρά μαλλιὰ ποῦ ἴσέπαζαν τοὺς ὤμους,
μὲ ὄψι κατακίτρινη καὶ πεθαμμένου χεῖλη,
ποῦ εἶχαν πάντα συντροφιά μὲ θρυκολάκουῦς μόνον,
κι' ἦθελαν σώνει καὶ καλὰ ἡ λατρευτὴ των φίλη
νὰ πάσχη φυματίωσιν ὄξειαν τῶν πνευμόνων.

Ἄκόμη δάφνην ἔδιδαν εἰς ψάλτας πειναλέους,
ἀκόμα ἦσαν πάμπολλοὶ ποιητικοὶ ἀγῶνες,
κι' ἐστέλλοντο ποιήματα μὲ τίτλους φρικαλέους:
«Κροκόδειλοι καὶ δάκρυα, Παρδά λεις καὶ Τρυγόδες».

Δὲν ἤθελαν νὰ τραγουδοῦν τοὺς ζωντανούς ποτέ
κι' ἐλέγοντο *Ρωματικοὶ* ἐκεῖν' οἱ ποιηταί.
Μὰ ἔλειψε μὲ τὸν καιρὸ τῶν αἰοιδῶν τὸ σμῆνος
καὶ τὸ βαρὺ ὀγκάνισμα καὶ τῆς Ραχήλ ὁ θρήνος,
κι' ἀφ' ὅτου ἔπαυσαν πολλοὶ νὰ γράφουν στίχους πιά
'μπορεῖς νὰ 'πῆς πῶς ἔχουνε ὀλίγη ἀνθρωπιὰ.

'Ακόμη ἐβασίλευε Νταβέλης ὁ γνωστός
καὶ κάθε ἄλλος λήσταρχος 'στὸν κόσμο ξακουστός,
καὶ πότε πότε ἄφινε τὸ ληστρικό λημέρι
καὶ 'στὴν 'Αθήνα ἤρχετο ἡμέρα μεσημέρι,
καὶ τὸν καφφέ του ἔπινε μὲ ὄλο τὸ χουζοῦρι
καὶ τ'ὄνομά του ἔγραφε καὶ τ'ὄκθε κουμποῦρι.

'Ακόμα εἶχαν πέρασι παντοῦ καὶ 'στὴν 'Αθήνα
τὰ μαλακόφια τὰ γνωστὰ καὶ ἄλλως κρινολίνα,
κι' ἂν 'τύχαινε καμμιά κυρὰ νὰ εἶναι βαρεμένη
δεκάδιπλη ἐφαίνετο καὶ διπλοφουσκωμένη,
καὶ ἄμ' ἀγέρας δυνατὸς 'φουσοῦσε καμμιά ὦρα
πλυμέναις κάλτσαις κι' ἀπλυταῖς ἐβγαίνανε 'στὰ φόρα.

'Ακόμη ἐβλεπαν πολλοὶ τὸν ἴσχιο τοῦ διαθόλου
κι' ἐγύριζαν βρυκόλακες 'στὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου,
καὶ γαίδαροι 'πετούσανε σὰν γλόμποι 'στὸν ἀέρα
κι' ὁ σουλουμᾶς ὁ πρόστυχος 'περνοῦσε γιὰ φτεγιάσιδι,
κι' ἀκίμη τροχιόδρομος δὲν ἦτον ἐδῶ πέρα,
οὐδὲ ὁ σιδηρόδρομος τοῦ Παρρασκευαΐδη.

Ἄκόμα ἦσαν τρίγωνα, κευκρέτα κι' ἐργολάβοι,
κι' εἰ πῶς πολλοὶ ἄταξειδευαν ἀκόμη μὲ καράβι.
Ἄκόμα εἰ ὁμογενεῖς δὲν ἦσαν ὅσῃν Ἀθήνα,
ἀκόμα εἰς τὰ σπήτια μας ἐπαίζαμε κεντσίνα
κι' ἦτο τὰ Ζῶα μου ἀργὰ τῆς μέδας τὸ τραγουδι
καὶ εὖτ' ἐγὼ δὲν ἔβαζα τὰ φράκα τοῦ Σκουλούδη.

Τοὺς ταραμάδες ἐπερνες γιὰ Ρούσοικα χαβιάρια
καὶ ὄλοι τῆς κολοφωτιαῖς ἠπουλοῦσαν γιὰ φανάρια.
Καὶ ἦτο χάος ἢ Ἑλλάς, κοιλὰς κλαυθμῶν καὶ τάφος,
καὶ δαίμων ἦτον ἐπ' αὐτοῦ τραμπουκισμοῦ καὶ φρίκης,
καὶ ἦτον ὁ Κωσταγγελεῖς ἐφημεριδογράφος,
κι' οὐδὲ βελλάδες ἔραβε ἀκόμη ὁ Λαμπίικης.

Β'

Καὶ τότε ὁ Γεώργιος, ἀμούστακος ἀκόμα,
ἐπάτησε τὸ κλασικὸν τῶν Πανελλήνων χῶμα,
καὶ ἄρχισ' ἐπινίκια καθεὶς νὰ τραγουδῇ
κι' ἐζάρωσε τὸ φάντασμα ἐνδὲς καὶ ἄλλου Βρούτου,
κι' ἴδομεν φῶς ἀληθινὸν μὲ τοῦτο τὸ παιδί
καὶ πνεῦμα ἐπουράνιον ἐλάδομεν ἐκ τούτου.

Καὶ ἦλθε ὁ Γεώργιος καὶ ἀνθίσε ἡ χώρα,
ἀλλ' ἐξαφνα ἐφύτρωσε ὅσῃ μὲς ἢ Καμαρίλα,
καὶ τότε ἄρχισαν πολλοὶ νὰ λέγουν ἕπως τώρα
πῶς μηχανορραφήματα τεκταίνονται ποικίλα,
ὡς πῶς ὁ ξένος Σύμβουλος, ὁ Σπόνεκ ὁ φρικτός,
εἰς τὴν Δανίαν ἐφυγε θαρρῶ διὰ νυκτός.

Και ἄρχισε νὰ γίνεται τῶν νόμων λειτουργία
καὶ ἀνεδοκατέβαιναν τὰ τότε Ὑπουργεῖα.
Καὶ ἦλθαν τὰ *Στηλιτικά* καὶ οἱ *Μαραθωνομάχοι*
εἰς τὸν Μεγαλειότατον ἐγύρισαν τὴ ράχην,
καὶ ὄλοι ἐμελέτησαν καὶ ἐσκέφθησαν καινά,
καὶ ἐσείσθησαν καὶ ἐτράνταξεν κοιλᾶδες καὶ βουνά.

Καὶ ἦτο γιὰ τὸ Σύνταγμα παντοῦ συνομιλία
καὶ ὁ Τρικούπης ἔγραψε πῶς πταί' ἡ βασιλεία.
Καὶ εἶδε ὁ Γεώργιος πῶς τοῦγιναν κουνούπι
καὶ δὴ βεντούζαις ἔβλεπε 'στὸ Σύνταγμα κοφταῖς,
καὶ ἐκάθισε 'στὸ θρόνον του καὶ εἶπε 'στὸν Τρικούπη :
«ἔλα λοιπὸν νὰ κυβερνᾷς ἐσὺ ὁποῦ δὲν φταῖς.»

«Μαλλόνετε, φωνάζετε καὶ κάνετε ἀντάρα,
καὶ ρίχνετε τὸ Σύνταγμα 'στοῦ κάρου τὰ σκουπίδια,
ἐγὼ γιὰ ὅ,τι γίνεται δὲν δίνω μιὰ πεντάρα
καὶ θὰ κυττῶ τὸ σπῆτι μου, τῆς κότταις μου, τὰ γίδα.
Σὰν νοικοκύρης ἡτυχὸς μονάρχος θὰ περνῶ,
καὶ ἔτσι θὰ εἶμαι βασιλεὺς χωρὶς νὰ κυβερνῶ.»

Κι' ἐβγήκε ὁ Χαρῖλος ἀπὸ τὴ φυλακὴ
καὶ ἐφύτρωσε Πρωθυπουργὸς μὲ κόκκινο βρακί,
καὶ ἦλθον τότε βουλευταὶ διάστημα: 'στὸ κράτος,
ἐν εἰς; καὶ ὁ ἀείμνηστος τῆς *Μέσης Τσουτσουνάτος*,
ποῦ τῶνομά του ἔκαμε μεγάλαις ἱστέραις
καὶ ὠμίλισαν περὶ αὐτοῦ πρὸ πάντων ἢ κυρταῖς.

Και πάταγος ἤκούετο κί' ὀχλοβοή μεγάλη
καὶ ὁ Τρικούπης ἔπεσε βαρὺς ἴστα χαμηλά,
καὶ ἦλθαν τρίτοι, δεύτεροι, καὶ τέταρτοι καὶ ἄλλοι,
καὶ κάθε τόσο κόμματα ἐγίνοντο πολλά.
«Ὁ δὲ Μεγαλειότατος δὲν ἔλεγε μιὰ λέξι
καὶ μένος ἐπιθύριζε «ἄς βρέξῃ εἶ, τι βρέξῃ.»

Μὰ καὶ μ' αὐτὸ ποῦ ἔκαμε δὲν ἴσχυσε κομμάτι,
κί' ἐνόσφ ἦτον ὁ καθεὶς Πρωθυπουργὸς χορτάτος
ἐπρόσφερε θυμίαμα ἐμπρὶς εἰς τὸ Παλάτι
καὶ ὀλοένα εὕρισκε πῶς ἴπρόκοβε τὸ κράτος,
ἐνφ' εἰ ἄλλοι πεῦστεκαν μὲ στόμα νησιτικὸ
ἴστέν βασιλῆα ἴξεθύμαιναν γιὰ κάθε ξαφνικό.

Αὐτὸ θαρρῶ καὶ σήμερα πῶς γίνεται ἀκέραια
καὶ ρίχνεται ἴστέν βασιλῆα τὸ ἓνα κί' ἄλλο κόμμα.
ἴστέν Στέμμα καὶ εἰ μὲν κί' εἰ δὲ ἴμιλοῦν ὀρθὰ κοφτὰ
κί' ἐγὼ μὲ τούτους ποῦ καὶ ποῦ τὲν ἄμπακο τοῦ ψάλλω,
μὰ ὁ Μεγαλειότατος συνείθισε σ' αὐτὰ
καὶ βάζει ἀπὸ τῶν αὐτῶ καὶ βγάζει ἀπὸ τἄλλο.

Κί' ἴδου τὰ Σιμωνιακὰ καὶ τόσοι κλέφταις πρώτης
κί' ἐχύθη φρίκη πύραυλα παντοῦ τῆς πρωτευούσης,
καὶ ὁ καθένας νταυλαμπᾶς ἔδωγε γιὰ Δεσποτῆς
καὶ παρ' ὀλίγον νὰ γενῆ καὶ ὁ Μυριανθούσης.
Κί' ἴδου τὰ διεσβόητα Θηβαϊκὰ κατόπιν,
ποῦ ὑψωσαν τοὺς Ἑλληνας εἰς ἔλην τὴν Εὐρώπην.

Και ἦλθον τὰ πετζώματα τὰ τόσον θαυμαστά
κι' ἡ Ἄμυρα ἢ Ἐθνικὴ καὶ τᾶλλα τὰ γνωστά,
κι' ἐβούυζε κι' ἐκᾶπνιζε κι' ἐσκίρτα ἢ πατρὶς
κι' ἰδοὺ συλλαλητήρια κι' ἐπιστρατεῖαι τρεῖς,
καὶ ὄλο τὸ κηφηναρὶδ εἰς τῆρματα ἐβγήκε
κι' ἡ Δύσις μὲ τοὺς Ἑλληνας τὸν διαβόλό της ἔβρηκε.

Καὶ ὄλοι ἔτραγουδοῦσαν «ὡς πότε παλληκάρια»,
καὶ ἄλογα ἐμάζευαν, γαῖδοῦρια καὶ μουλάρια,
καὶ ἦλθε τὸ Συνέδριον ἐκεῖ ἔσθ' Βερολίνον
κι' ἐπῆγε ὁ Θεόδωρος ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἐτρόμαξε ὁ Βήκονσφηλδ καὶ ὁ Σαλισβουρὺς
καὶ Θεωράκης ἔφυγε καὶ ἦλθε Θεωρῆς.

Γ'

Κι' ὁ πόλεμος κατέπαυσε κι' ἠλλάλαξαν τὰ πλήθη
καὶ ὁ καθεὶς ἐπίστρατος ἀμέσως διελύθη,
κι' ἐπήραμ' ἔτσι χάρισμα τὴν Θεσσαλίαν ὄλη
κι' ἔτσι ἐγλύτωσα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ μαῦρο βέλι,
γιατὶ κι' ἐγὼ ἔστην ἐποχὴν ἐκείνην τὴν ὠραίαν
ἔφοροῦσα τὸ πιλίκιον καὶ τὴν ὀρφνὴν ἔρεαν.

Καὶ μὲς ἔστων κατακτήσεων τὴν τόση φασαρία
ἀπὸ χαρὰ ἔπαντρεύτηκα μὲ πρώτη εὐκαιρία,
μὰ κι' ἐξετάσεις ἔδωσα εἰς τὸν γνωστὸν Λατῖνον
καὶ τὰ παπούτιστα μεῦδωσε ἔσθ' χέρι ὁ σοφός,
καὶ τὸν Ρωμηὸ ἔξεφούρνισα εἰς τὸν καιρὸν ἐκείνον
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ ξύλινος ἐπρόβαλε ἔσθ' φῶς.

Και ἦλθαν τόσοι Θεσσαλοὶ καὶ αὐξήσαν τὰ νοίκια
κι' ἐγέλασαν τὰ μούτσουνα τῆς μοίρας τῆς στραβῆς,
κι' ἐμπήκαν μέσα ὀστή βουλή δὴδ Τούρκικα σαρκίκα,
μὲ ἄλλους λόγους ὁ Σερῖφ κι' ὁ μπέης ὁ Δερβίς,
καὶ διεσκέδαζε μ' αὐτοὺς ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
καὶ ὁ Στεφίκος κι' ἡ Ροζοῦ καὶ καθεμιά κυρία.

Καὶ ἦλθαν οἱ ὁμογενεὶς ἀπὸ τὰ ἔξω μέρη
καὶ μὲς ὀστὸ Χαβιαρόχανο ἐστήσανε λημέρι,
καὶ τῆς δουλειαῖς των ἄφρησαν ὀστὴν πάντα μερικὸι
καὶ εἰς τὴν Μπόρσα ἄχμηξαν νὰ βάλουνε βρακί,
καὶ ἔλοι ἐπερνόδιαν κοπανιστὸν ἀέρα
ὥς πού πολλοὶ ἀπέμειναν μὲ τοῦτον μίαν ἡμέρα.

Καὶ ὁ ψωμᾶς κι' ὁ φούρναρης καὶ ὁ στοιχειοθέτης
σὲ μετοχαῖς καὶ Λαύρια τὸν ὀβολό του χάνει,
κι' ἐσκέφθη τότε ὁ Τσιγγρός, αὐτὸς ὁ εὐεργέτης,
γιὰ τοὺς πτωχοὺς τῷ πνεύματι Κατάστημα νὰ κάνη.
Κι' εἰς τοῦτο ἔτρεξαν πολλοὶ σὰν νὰ τοὺς εἶχαν νέφτι,
κι' ἐφώναξε ὁ Κότταρης τὸ «κλιέφτω, κλιέφτεις, κλιέφτεις».

Καὶ μὲ τὰ πλούτη ἔπῃραν ἀέρα τὰ κεφάλια
καὶ τὰ παληὰ ἐπέταξαν καθύρια καὶ τὰ σάλια,
καὶ ἄλλαξαν φορέματα καὶ ἄλλαξαν καιροὶ
καὶ ἦλθε Γαλλικὸ κὰν κὰν καὶ ἄρχισαν χοροὶ,
καὶ ἀπὸ τότε ἐγέννησαν πολλοὺς γυναῖκες στείραις
καὶ ἀπὸ τότε πηδὸ πολλοὺς ἄγενῆκαν ζωντοχήραις.

Μὰ κι' ἐφευρέσεις ἔγιναν πραγματικῶς μεγάλαι
κι' εἰς τοῦτο οἱ νεώτεροι ἐπέρασαν τοὺς πάλαι.
Κι' ἰδοὺ τὸ ὑποδύχιον εὐρέθη τοῦ Γρυπάρη,
μὰ ἓνα κύμα ἔτυχε μιὰ ἡμέρα νὰ τὸ πάρῃ
καὶ ἀπὸ τότε ἄραξε ἴστῃς θάλασσας τὴν πάτο
κι' ὅσο διαβαίνει ὁ καιρὸς πηγαίνει παρακάτω.

Πρὸς τούτοις ὁ Δαμασκηνός, ὁ καὶ καθηγητής,
ἔφερ' ἐδῶ τὸ Φάληρον μὲ ὄχετους μεγάλους,
καὶ ὁ Καζάζης ὁ ἕψηλός, πρὸ χρόνων παιητής,
ἐξαίφνης ἀνεκάλυψε τοὺς εὐσεβεῖς πασσάλους.
Μὰ ἦρε καὶ ὁ Ποταγός, καθὼς ὁ ἴδιος γράφει,
τὸ ἄγνωστόν μας Χεσιμέ, πῶς ἔτρωγε χρυσάφι.

Κι' ὁ δόκτωρ Πύρλας πρὸς καλὸν ἐφήρμοσε τοῦ κόσμου
μεθόδους θεραπευτικὰς μὲ τὸν ἠλεκτρισμόν,
κι' ὁ κύριος Θεόφιλος, ποτὲ διδάσκαλός μου,
τοῦ κύκλου ἀνεκάλυψε τὸν τετραγωνισμόν.
Μακράκης δὲ ὁ ξύλινος, κοπιῶν τῶν ἀντιχρίστων,
ἔφευρε τὸ τρισύνθετον πρὸς αἴσχος τῶν ἀπίστων.

Πολλά καλά εὑρέθησαν καὶ θαυμαστὰ συγχρόνως
καὶ κόκκαλα πολεμιστῶν ἐγγὺς τοῦ Μαραθῶνος,
καὶ μιὰ μπογιὰ γιὰ βάψιμο ἀπὸ τὰς καλλιτέρας,
κι' ὁ Λεονάρδος κι' ὁ Ψιακῆς περὶ αὐτὴν ἐστράφη,
κι' ἠγέρθη μέγα ζήτημα ἐκείνας τὰς ἡμέρας
ἂν τοῦ διαβόντρου ὁ Ψιακῆς τὰ βάρφη ἐν τὰ βάρφη.

Κι' ὁ Σλῆμαν, ὁ κομψότερος σοφὸς τῶν Γερμανῶν,
τοὺς θησαυροὺς ἐξέθαψε τῶν πάλαι Μυκηνῶν,
καὶ εἰ Ρωμηοὶ ἀξένοιαστοὶ ἄστροθήκαν ἄστρο
μὰ ἴσως καὶ τὰ κέρατα γὰ εὖρη τοῦ Ἄτρείδῃ,
ποῦ τοῦθαλε ἄστρο κούτελο ἐκεῖν' ἢ Κλυταιμνήστρα,
Μαντῶ καρυδομάγουλη κι' ἀμυγδαλοτσακίστρα.

Εὗρηκε καὶ ὁ Δαμαλᾶς τὸ γένος τῶν ἀγγέλων,
εὗρηκαν κι' εἰ καλόγεροι τὴν λίθον τῆς Κανᾶ,
μὰ καὶ τῶν μάγων ὁ ἀστὴρ ἐφάνη ἀνατέλλων
κι' εἰ θεολόγοι τᾶχασαν κι' ἐπῆραν τὰ βουνά,
κι' εἰκόνες ἔτριξαν πολλαὶ πολλῶν μαρτυρησάντων,
τῆς Ἄννης, τοῦ Ἰωακείμ, καὶ τῶν ἁγίων πάντων.

Ἄνεκαλύφθη ἐνταυτῷ κι' ἡ λίθος τῆς Λυδίας,
ὁ δὲ Ψυχάρης ὁ πολὺς εὗρηκε νέαν γλῶσσαν,
μὰ γῆρε καὶ τῆς δόξης μας ὁ φύλαξ Καββαδίας
τὴν κεφαλὴν τὴν κλαίευσαν συνάμα καὶ γελῶσαν,
κι' Ἴπποποτάμους, Πάνθηρας, Λαπίθας καὶ Καβείρους,
κι' ὀλίγα μυιοχέσματ' εἰς παλαιούς παπύρους.

Κ₁' ἐχάρη πᾶς τῶν Ἀθηνῶν φιλόρχαιος πολίτης
κ₁' εἰς τῶν προγόνων τοὺς βρωμῶς ἐπρόσφερε λιθάνους,
καὶ εἶπε ὁ σαφώτατος Ζωρζῆς Δρομοκαίτης:
«Φρενοκομείον ἄς κτισθῆ κ₁' εἰς τὰς Ἰοστεφάνους.»
Κ₁' ἐκτίσθη ἔξω ἴστον Δαφνὶ λαμπρὸν Φρενοκομείον,
τῆς νεωτέρας γενεᾶς πολύτιμον μνημεῖον.

Κ₁' ἐκ τῆς Κερκύρας πάμπολλοι προσήλθον κ₁' ἐκ τῆς Τήνου
κ₁' ὁ Τσιριγώτης ἔγινε Διευθυντὴς ἐκείνου,
καὶ ὁ καθέννας τὸν Ζωρζῆν ἠκούσθη ἔξυμνῶν,
κ₁' ἐκτίσθ' ἢ Ἀκαδημία τοῦ ἀειμνήστου Σίνα,
κ₁' ἐπάνωθέν τῆς ἔστησαν Ἀπόλλωνα γυμνόν,
χωρὶς νὰ τὸν σκεπᾶσουν κἂν μὲ ροῦχα τοῦ Ρετσίνα.

Καὶ ἦλθε ὁ Χαρίλαος εἰς τὸ Κουβέρνο πάλι
κ₁' ἐσκέφθη φέρευς δυνατοὺς ἴστον Ἑλλήνας νὰ βάλῃ,
κ₁' ἐπῆρε τὰ πετρέλαια, τὰ σπέρτα, τὰ λουμίνια,
καὶ ἄρχισε συζήτησις, ὀκυλοκαυγᾶς καὶ γρίνια,
καὶ ἀπὸ φίλους του κ₁' ἐχθροὺς Πετρέλαιος ἐκλήθη
καὶ τῶν πατέρων ἢ βουλὴ ἐκ νέου διελύθη.

Κ₁' ἀνέτειλεν ἱστορικὴ καὶ πλήρης μεγαλείου
ἐκεῖν' ἢ περιβόητος ἑβδόμη Ἀπριλίου,
καὶ τὸν Τρικούπη δυνατὴ ἐπλάκωσε μαυρίλα
κ₁' ἐζήτησε νὰ σκεπασθῆ μὲ τῆς συκῆς τὰ φύλλα,
καὶ μόλις ἐπρωτάνοιγαν τ' Ἀπρίλη τὰ μαρούλια
ὁ Θεόδωρος ἴστον βασιλεῖα ἐπῆγε μὲ νταούλια.

ΠΑΡΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἄλλ' ἔγινε τὸ κούνημα ἐκεῖνο τῶν Βουλγάρων
κι' οἱ Ἕλληνες τὸν πόλεμον ἐζήτουν ἄρον ἄρον,
κι' ὁ Ἄρης ἐξανάρχισε τὸ δόρυ του νὰ πάλῃ,
κι' ἐβγήκαν οἱ Γεννάδιοι κι' οἱ Δούνηδες κι' οἱ ἄλλοι
κι' ἐφώναζαν νυχθημερὸν 'στοὺς παῖδας τῶν γιγάντων :
«Κηρύξατε τὸν πόλεμον 'στοὺς Τούρκους τέλος πάντων.»

Κι' ἐγίνοντο παρασκευαὶ μεγάλαι καὶ παντοῖαι
κι' ἀμέσως ἐσαλπίσθησαν ἑπτὰ ἐπιστρατεῖαι,
κι' ἰδοὺ Παππα-Καστρίσιος καὶ Παππα-Κουβαράκης
κι' ὀλίγου δεῖν ἐπίστρατος νὰ γίνῃ κι' ὁ Μακράκης,
κι' ἦλθαν πολλοὶ ἐθελονταὶ κι' ἀπὸ τὰ ξένα κράτη
καὶ διαλεκτοὶ καλόγεροι καὶ παχυμουλαράτοι.

Καὶ ὁ Ρουμπέρδ ἐμάλλωσε μετὰ τοῦ Δεληγιάννη
καὶ τοῦκλεισε κατὰμουτρα τὴν πόρτα μιὰν ἡμέρα,
κι' ὁ Θεωρῆς δὲν εἰξευρε τί διάβολο νὰ κάνῃ
κι' ἐδλαστημοῦσε μέσῃ του τοῦ Ρουμπέρδ τὸν πατέρα,
κι' ἐφούσκωναν κι' ἐπλάταιναν τὰ φλογερά του στήθη
καὶ ὄλο «Ἕλληνες ἐσμέν» ἐφώναζε 'στὰ πλῆθη.

Κι' ὁ Θεωράκης ἀρπαξε χασάπικο μαχαῖρι
κι' ἐνώ τὸ πλῆθος ἐκθαμβὸν τὸν ἐβλεπε ξιφίρη
ἀπὸ τὴ ρίζα ἐκοψε τᾶριστερό του χέρι
καὶ θυμωμένος τῆρριξε ἀπὸ τὸ παραθύρι,
κι' ὁ ἀδελφός του ὁ γιατρὸς χωρὶς ν' ἀργοπορήσῃ
ἀμέσως τοῦ τὸ 'κόλλησε μ' ἀλευρι καὶ ταιρίσι.

Κι' ἠκούσθη τότε μιὰ φωνὴ μὲ πλάγιο βαρὺ
κι' ἐχάριζε τὰ Γιάννινα θαρρῶ 'στὸν Θεωдорῆ,
καὶ σώματα ἠγέρθησαν προγόνων ἐκ τῶν τάφων
καὶ πόλεις ἐσηκώθησαν καὶ δάση καὶ χωριά,
κι' ὁ Θεωдорῆς τὴν ἐκλείσει εἰς ἓνα φωνογράφον
νὰ τὴν ἀκούῃ ποῦ καὶ ποῦ γιὰ μιὰ παρηγοριά.

Κι' ἐφύτρωσαν τὰ λάχανα τὰ τρισευλογημένα
καὶ τότε ἔλοι ἔτρεξαν νὰ φᾶνε ἀπὸ ἓνα,
καὶ ἦλθαν τῶν Δυνάμεων κι' οἱ τοῦ Ἀλφρέδου στόλοι
καὶ τὰ νερά μας ἔκλεισαν μὲ τὰ θωρακωτά των,
κι' ὁ Φεριδὸν καὶ ὁ Ρουμπέρδ κι' ὁ Κουρτοπάσης κι' ἔλοι
τὸ ἔστριψαν διὰ νυκτὸς μὲ ἔλα τὰ σωστά των.

Καὶ ὁ καθένας ἔκανε μυρίας ὑποθέσεις
κι' ἀνώμαλοι κατήντησαν αἱ φιλικαὶ μας σχέσεις.
Κι' ἀκόμη πόλεμον δεινὸν ὁ Θεωдорῆς ἠπείλει
καὶ ὀλοένα ἔτρεχε νὰ 'δῆ τὸν βασιλιᾶ,
κι' ἐνῶ ἐκεῖνος ἴδρωνε οἱ πιθὲ στενοὶ τοῦ φίλοι
ἀκόμη γιὰ τὰ Γιάννινα βαροῦσαν τὰ βιολιά.

Καὶ τοῦ Μαῖου ἔφθασε ἡ ἐνδοξὸς ἐβδόμη
καὶ ἦλθαν οἱ ἐπιφανεῖς κι' οἱ προφανεῖς ἀκόμη,
καὶ εἶδαν ὡς 'στὸ κόκκαλο πῶς 'μπήκε τὸ μαχαίρι
κι' ὁ Θεωδώρακης ἔπεσε μὲ πόνον καὶ ὀδύνην,
κι' ἀπέμεινε μὲ τοὺς ἐννιά καὶ τὸ κομμένο χέρι,
μὲ τὰ γνωστά του λάχανα καὶ τὴν φωνὴν ἐκείνην.

Και ὁ Τρικούπης ἔσκουξε σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
πῶς ἡ Ἑλλάς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ,
καὶ τὰς σκηναὶς διέλυσαν ἐκάστου στρατοπέδου
καὶ ἦρθη κι' ὁ ἀποκλεισμός, λεγόμενος καὶ *μπλόκος*,
κι' ὁ Ρούμπορδ ἔδωκε χρῶν πρὸς χάριν τοῦ Ἀλφρέδου,
καὶ ὁ Μητσάκης ἔγραψε πῶς ἦσαν *τρεῖς* κι' ὁ Κόκκος.

Κι' ἐλησμονήθησαν καιροὶ τοσαύτης ἱστορίας
καὶ ἤρχισε συζήτησις διὰ περιφερείας,
καὶ ἡ μικρὴ σιγὰ σιγὰ ἐγένετο μεγάλη
καὶ πεισματώδης δι' αὐτὸ συνεκροτεῖτο πάλη,
πλὴν τὴν μεγάλην ἔξαφνα ἠσπάσθη κι' ἡ βουλή
καὶ τὰς περιφερείας τῶν ἐξόσανε πολλοί.

Καὶ ἦλθε τὸ Γκριτζόβαλι κι' ἐσείσαμεν τοὺς βράχους
κι' ἐκ νέου ἐκινήθησαν στρατεύματα καὶ στόλοι,
καὶ θάνατον ἐπέβαλαν ἴσθης Κούτρας τοὺς προμάχους
καὶ πάλιν τοὺς ἐδίκασαν κι' ἐβγήκαν λάδι ὄλοι,
διότι, ὡς γνωρίζετε, ἀπόφαισις δευτέρα
βεβαίως εἶναι πάντοτε τῆς πρώτης σοφωτέρα.

Καὶ ἦλθε τὸ ἐνήλικον τοῦ Διαδόχου τότε
κι' ἐβγάλανε τὸν σδέρκο τους καμπόσι πατριῶται,
καὶ κόσμου κέντρον ἔγιναν αἱ κλασικαὶ Ἀθῆναι
κι' ὁ Θεοδωρῆς ἐφώναζε ἀνήλικος πῶς εἶναι,
καὶ ἦλθαν Δῆμαρχοι πολλοὶ πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν
διὰ νὰ κάμουν σχέδια περὶ τῶν ἐκλογῶν.

Και ἦλθαν οἱ Παππάρηδες κι' οἱ ἄλλοι περιδρόμοι
κι' ὁ Πρόεδρος τοὺς ἔδωσε τιμὰς καὶ θέσεις πρώτας
καὶ τὰς περιφερείας τῶν ἐθώπευσε ἀκόμη
καὶ τοὺς ἐχειροτόνησε τοῦ ἀργυροῦ ἱππότης.
Καὶ 'στὸ Παλάτι ἔγινε πρὸς χάριν τῶν χορῶς
κι' ὁ βασιλεὺς ὠμίλησε μαζί τῶν σοβαρῶς.

Καὶ ὁ Τρικούπης 'πέρασε σ' δλόχρυσο σειρήτι
τὴν Πούλια, τὸν Αὐγερινὸ καὶ τὸν 'Αποσπερίτη,
κι' ἐσκόρπιζε παράσημα 'στοὺς ντόπιους καὶ 'στοὺς ξένους
ὡσὰν νὰ ἦσαν κόλλυβα γιὰ τοὺς ἀποθαμμένους,
καὶ ἔλα τὰ ἐμοίρασε καὶ τοῦχε μείνη ἓνα
κι' ἐπέρασα κι' ἐγὼ κοντὰ καὶ τῶρριξε σ' ἐμένα.

Κι' ἐσκέφθη Μεγαλόσταυρον 'στὸν Θεοδωρὴ νὰ δώσῃ
γιὰ νὰ τὸν 'δῇ ὁ Θεοδωρῆς καὶ κάπως ξεθυμῶση.
Συνέδῃ δὲ 'στῶν τελετῶν τὰ θαύματα τὰ τόσα
κι' ἀρχαίου Αὐτοκράτορος ἡ σπάθη νὰ 'βρεθῇ,
κι' ὁ Εὐγενίδης ὁ 'Ξυπνὸς τὴν 'πήρε ὄσα ὄσα
καὶ ἦλθε 'στὸν Διάδοχον νὰ δώσῃ τὸ σπαθί.

Κι' ἐφύγανε οἱ Δήμαρχοι θρεμμένοι 'σὰν μανάρι
κι' ἐγίνηκαν ἡ ἐκλογαὶς ἐκείναις τοῦ Γεννάρη,
κι' ἐφάνηκαν 'Αράπηδες τοῦ Δεληγιάνν' οἱ φίλοι •
κι' ἐκεῖνος ἐλησομόνησε τὴν δόξαν τοῦ 'Απρίλη
κι' ἀντεπεξῆλθε ἄγριος μὲ πάθος καὶ χολὴν
καὶ ἦλθαν περιφέρειαι μεγάλαι 'στὴν βουλήν.

Και ὁ Τρικούπης ἔγινε τοῦ Στέμματος ὁ σκύλος
κι' ὁ βασιλεὺς 'στὸ σπῆτι του ἐπήγαινε σὸν φίλος,
καὶ ὁ Τρικούπης ἤθελε νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ
καὶ 'στὸν κλεινὸν Διάδοχον τοῦ 'κάπνισε νὰ δώσῃ
τῆς Μανωλάδας τῆς πολλῆς τὸ κτῆμα τὸ γνωστὸ
κι' ἐδέχθη ὁ Διάδοχος καὶ εἶπ' εὐχαριστῶ.

Καὶ μερικοὶ ἐσκάσανε ἀπὸ τὴν στενοχώρια
καὶ ὁ Λεβίδης 'χάριξε 'στὸν κόσμον ἀποφόβια
καὶ τοῦ Στεφάνου 'σώθρακα ἐβγήκαν 'στὸ παζάρι
καὶ ἄρπαξαν οἱ λαϊκοὶ καὶ κάμποσοι παππάδες,
καὶ ὁ Δραγούμης ἔτυχε τὰ πηδ' πολλὰ νὰ πάρῃ
καὶ 'στοὺς Ἑβραίους τᾶδωσε κι' ἐπῆρε μαστραπάδες.

Κι' ὁ Δεληγιάννης ἐβγαζε ἀφροὺς κι' ἀπὸ τὴ μύτη
κι' ἀμέσως ἀπεχώρησε μὲ τοὺς ἐπιφανεῖς
κι' ἐπήγανε εἰς τὸ γνωστὸ τοῦ Καραπάνου σπῆτι
καὶ τί ἐκεῖ ἐσκέπτοντο δὲν εἴξευρε κανεῖς.
Καὶ ἦσαν τότε δηρὸ βουλαὶ 'στὸ Ἄστυ τῶν χαρίτων,
ἢ μιὰ τῶν Δόρδων δηλαδὴ κι' ἢ μιὰ τῶν Κοινοτήτων.

Κι' ἐκεῖ προσήρχετο καθεὶς ἀτίθασσος ἀντάρτης,
ἐσκέφθη ὅμως ἔπειτα ὁ βουλευτῆς τῆς Ἄρτης
πῶς οὐκ ἔλλογους ἔξωδευε παράδες γιὰ τὰ φῶτα,
γιὰ παξιμάδια, γιὰ κονιάκ, γιὰ τσαῖ καὶ πισχότα,
κι' ἰδρῶθη τότε Σύλλογος εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου
καὶ ἦλθαν κοκκινόσκουφοὶ καὶ κάλτσαις τοῦ διαβόλου.

Και ἦτο Σύλλογος αὐτὸς ἐκ τῶν τρομερωτέρων
καὶ εἰς τὸ σκότος ἀστραφταν συνωμοτῶν λεπίδια,
καὶ δὲν εἰσῆρχετο κανεὶς ἐκτὸς τῶν Ροβεσπιέρων
καὶ οὔτε γάτα ἔτρεχε ἕψηλὰ ἄστὰ κεραμιῖδια.
Καὶ ὁ Λεβίδης κούνημα κατώρθωσε νὰ κάνη
καὶ εἰς τοὺς δρόμους ἀρχηγὸς τῶν ἀνταρτῶν ἐφάνη.

Καὶ ὁ Τρικούπης ἄσασε κι' ἐμούγκρισε σὰν βῶδι
καὶ ὡς νὰ ἦτο κίνδυνος νὰ ἔλθουν Οὐννων στίφη
τοῦ ἔθνους τὰ συντάγματα ἐσήκωσε ἄστὸ πῶδι
καὶ ἄνω κάτω ἔτρεχαν μὲ γυμνωμένα ξίφη.
Κι' ἀρμάτωσε τὸ σπῆτι· του κι' ὁ ἴδιος ἀρματώθη
καὶ φραγκορράπτῃς ἄγνωστος ἄστὴ φούρια ἐσκοτώθη.

Καὶ τοῦ Λεβίδῃ ἐκλαυσε ἡ τρυφερὰ καρδίᾳ
καὶ εἰς τὸν ράπτῃν ἔγινε πολιτικὴ κηδεῖα,
κι' ἐκεῖ ὁποῦ ἐπήγαιναν μὲ τοῦ νεκροῦ τὴν κάσσα
ἄχαιρέτησαν τὸ λείψανο ἵππεῖς ξεσπαθωμένοι
καὶ οἱ παππάδες τῶστριψαν μὲ σηκωμένα ράσσα
κι' εἰς ἓνα οὐρητήριον ἐχώθησαν βρεγμένοι.

Καὶ τότε πλέον ἔπαυσε τῶν ἀνταρτῶν ἡ μέθη
καὶ νέον ἰσοζύγιον ἀνέλπιστον εὐρέθη,
καὶ ὁ Τρικούπης ἄπήδησε καὶ τοῦτο τὸ παλοῦκι
κι' ἀπὸ τὴν πείνα μερικοὶ τὰ ἄκρῶσαν ἄστὴν ψάθη,
κι' ἡ λῶρδα ἐξασίλευε καὶ μὴ κούρια Ζούκη
μὲ τὴν παντοῦφλα ἔσπασε ἄστὸ ξύλο τὸν Δεμάθα.

Καὶ τοὺς Ρωμηοὺς κατέλαβε πρὸς τὴν κλοπὴν μανία
καὶ οἱ Τελῶναι ἄφριναν γυμνὰ τὰ Τελωνεῖα,
κί' ἐκλέπτετο τῆς ἱερᾶς Πεντέλης τὸ Μετόχι,
κί' ὁ ποιητὴς Ραυτόπουλος, 'στὸ κλέπτειν πρῶτος νοῦς,
εἰς τὸ Μουσεῖον ἔμβαινε ἀπὸ τὴν καπνοδόχῃ
κί' ἐγέμιζε τῆς τσέπαις του μὲ τοὺς Κυζικηνοῦς.

Καὶ νύκτα 'μέρα ἔκλεθαν τὸ ἓνα κί' ἄλλο σπῆτι
κί' εὐρέθη καὶ περίσσευμα 'στὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον,
καὶ ὁ Τρικούπης ἔχασε Παρασκευὴ καὶ Τρίττῃ
κί' ὀλίγου δεῖν ἐπήγαινε εἰς τὸ Φρενοκομεῖον.
Ἡῦραν καὶ Τηλεσκοπία μὲς 'στ' ἄλλα τὰ καλὰ
καὶ 'στὸν Κοκκίδη τᾶδωσαν νὰ βλέπῃ τὰ 'ψηλά.

Καὶ ὁ Μανσόλας κάμποσο 'σαβοῦρωσε χρυσάφι
καὶ 'στὸ Παρίσι ἐφυγε νὰ κἀνῃ τὸν σαράφη,
κί' ἐφυλακίσθησαν πολλοὶ Ταμίαι χρυσοφόροι
καὶ ἀνακρίσεις ἔτρεχε ὁ Μάνεσης νὰ κἀνῃ,
ἦ δὲ γλαυκῶπις 'Αθηνᾶ καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη
ἦ Μαντενοῦτα ἔγινε τοῦ Ντὲ-Καρακατσάνῃ.

Κί' οἱ δρόμοι ἐπλημμύρησαν μ' ἀρχαίων λωποδύτας
καὶ ὄσα ὄσα ἔπερνες Μαρσῦας κί' 'Αφροδίτας,
κί' ὁ Ρήγας ὁ μαρμάρινος, ὁ Κοραῆς κί' οἱ ἄλλοι
μὰ νύκτα ἐζωντάνεψαν κί' ἐσήκωσαν κεφάλι
καὶ ἀπεφάσισε καθεὶς κρυφὰ νὰ τὸ πουλέψῃ
προτοῦ κανεῖς Ραυτόπουλος διὰ νυκτὸς τοὺς κλέψῃ.

Κι' ἄλλα πολλὰ συνέβησαν, τοῦ Περικλῆ ἐγγόνια,
σὲ τοῦτα τᾶλησμόνητα εἰκοσιπέντε χρόνια,
καὶ οἱ ἐχθροὶ κι' οἱ φίλοι μας βεβαίως ἀποροῦν
γὰρ τοῦ μεγάλου ἔθνους μας τὴν τόση προκοπή,
μὰ ἔλ' αὐτὰ εἰς τοῦ Ρωμηοῦ τὸ τεῦχος δὲν χωροῦν,
καὶ εἰκοσιπεντάδιπλος δὲν φθάνει νὰ τὰ 'πῆ.

Ε'

Ἦ Ἰεζάβελ θαυμαστή, βασίλισσα ὠραία,
γυναῖκα μὲ τὰ ἔλα σου καὶ Ἀμαζῶν Ἑδραία,
ὅπου τριάντα Μοναρχῶν ἐγύμνωσες τὰ σκέλη
καὶ μόνη σου ἀπέκοψες τὰ κρύφια τῶν μέλη
κι' ἐντὸς ἐλαίου ζέοντος τὰ ἔρριφες μὲ λύσσαν
καὶ εἶδες τόσην δύναμιν βασιλικὴν καεῖσαν.

Τὴν μίσανδρον μανίαν σου θαυμάζω καὶ σιγῶ,
καὶ εἶθε ὅ,τι ἔχαμες εἰς βασιλεῖς μεγάλους
νὰ εἰμποροῦσα 'στοὺς Ρωμηοὺς νὰ τῶκανα κι' ἐγὼ
κι' ἔτσι νὰ παύσουν οἱ Ρωμηοὶ Ρωμηοὺς νὰ σπέρνουν ἄλλους.

Καντάδα ἐξαισία
καὶ εἰς ρυθμοὺς πλουσία.

(Ὁ Φασουλῆς κί' ὁ Περικλῆς καὶ ὄλ' ἡ φαμελιὰ
μὲ ὄργανα διάφορα τραβοῦν 'στὸν βασιλεῖα,
καὶ πρὶν ἀρχίσουν ἐν χορῶν νὰ κάμουν πατινάδα
ὁ εὐζωνος τῆς σκοπιᾶς τοὺς βλέπει μ' ἀγριάδα.)

Ο Φ.— Ἄσπρο μου τριανταφυλλάκι, Βασιλεῖα τῶν λουλουδιῶ,
πρόβαλε 'στὸ παραθύρι 'λίγη ὥρα νὰ σὲ διῶ.

Π. — Κικιρίκου, κικιρίκου, κικιρίκι, κικιρί,
ἦλθαν ὄλ' οἱ συνεργάται τοῦ ἱππότη τοῦ Σουρῆ.

ΕΥΖ.— Ἦίσου σᾶς λιέω. . .

Ο Φ.— Ἄσε μας σοῦ λέω γιὰ καλό σου.

ΕΥΖ.— Ἦίσου σοῦ λιέω νὰ μὴ φᾶς καμμιὰ 'στοὺν ἀφαλό σου.

Ο Φ.— Βρὲ ἀφησέ μας, εὐζώνα. . .

ΕΥΖ.— Σικτιρ ἀπὸ 'δῶ πέρα.

Ο Φ.—Βρέ μὴ μᾶς κόβῃς, εὔζωνα, τὸν τόσο μας ἀέρα.

ΕΥΖ.—Ρὲ διαλύσου ἄγγιγούρα εἰς τῶνομα τοῦ νόμου.

Ο Φ.—Βρέ ἀφησέ με πρὸς Θεοῦ νὰ παίξω τῶργανό μου,
καὶ τώρα ἐπιτρέπεται εἰς πάντα κανταδόρον
ἓνα μινόρε νὰ εἰπῇ ἐμπρὸς τῶν Ἀνακτόρων.

ΕΥΖ.—Ἵτά ἔπλα!...

Ο Φ.— Μὴ γὰρ τὸ Θεό...

Η Φ.— Δυπήσου τὸ μωρό μου.

Ο Φ.—Θὰ μ' ἀναγκάσῃς, εὔζωνα, νὰ βάλω τὸν σταυρό μου,
καὶ τότε θὰ ἰδῇς καλὰ ποῖος στέκεται ἔμπροστά σου...

ΕΥΖ.—Ἵτά ἔπλα...

Ο Φ.— Τὸν φορῶ λοιπὸν καὶ τώρα σοῦζα στάσου.

(Ὁ Φασουλῆς ἑστὸ στῆθος τοῦ τὸν ἀργυρὸ τοῦ βάζει
καὶ ἔπλα ὁ ἀγέρωχος σκοπὸς παρουσιάζει,
κι' ἀκούονται ζητωκραυγαὶ καὶ ἔμπαινουν ἑστὴν ἀράδα
κι' ὁ Φασουλῆς μὲ τὸν σταυρὸ ἀρχίζει τὴν καντάδα,
καὶ ψάλλει ἑξαλλος ὠδὴν ἀκταλήπτων στίχων
ἐπάνω ἑστὸν πασίγνωστον τοῦ Βοκκακίου ἦχον :)

«ὁ μὰ φάμ,
μὰ σὲρ ἄμ.»

Ο Φ.—

Βασιλῆά μου
ἢ κοιλιὰ μου
παίξει μέσα ταμπουρά.

Γιὰ σπολλάτη
ρίξε κάτι
καί σ' ἐμέ τὸν φουκαρᾶ.

Βασιλεῖά μου νὰ ζῆς ἕλος γέλοια
καί νὰ τρῶς τῶν Ρωμηῶν τὰ καρβέλια . . .
Βασιλεῖά σ' ἀγαπῶ
καί με νέο σκοπῶ
ἔχω κι' ἄλλα πολλὰ νὰ σοῦ 'πῶ.

Η Φ.—

Βασιλεῖά μου
ἡ κοιλιὰ μου
ἔχει μέσα δρὸ μωρά.

Γιὰ σπολλάτη
ρίξε κάτι
καί σ' ἐμένα τὴν κυρά.

Βασιλεῖά μου νὰ ζῆς ἕλος γέλοια,
νὰ μᾶς κάνης καί ἄλλα μουρέλια . . .
Βασιλεῖά μου πονῶ,
κάθε τί λησμενῶ
κι' ὑπηκόους ψιὰ σένα γεννῶ.

Ο Π.—

ὦ ἀφέντη,
ὦ λεβέντη,
Βασιλῆᾶ μου θεριακλῆ.

—
Ρίξε κάτι
'στὸν σακάτη,
'στὸν πτωχὸ τὸν Περικλῆ.

—
Βασιλῆᾶ μου νὰ ζῆς ὄλος γέλοια
κι' ὄλο διάνους νὰ τρῶς καὶ κουνέλια! . .
Βασιλῆᾶ ... πωπωπῶ!
Βασιλῆᾶ τί νὰ 'πῶ . . .
τὸ ξερὸ μου 'στὸν τοῖχο κτυπῶ.

—
(Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Φασουλῆ χαρούμενα πηδοῦν
καὶ 'στὸν Μεγαλειότατον κι' ἐκεῖνα τραγουδοῦν.)

ὦ Δεσπότη,
τοῦ ἱππότη
τὰ παιδιὰ τὰ γελαστά.

—
'Ἄπ' τὸ θρόνο·
θέλουν μόνο
'λίγα κάστανα βραστά.

Νὰ παντρέψης καὶ κάθε σου κόρη,
νὰ σοῦ κάνευν αὐγὰ κι' εἰ κοκόροι...
Βασιλῆᾶ, τραλαρό,
καὶ σὲ κάθε καιρὸ
τοῦ μπαμπᾶ μᾶς νὰ δίνῃς σταυρό.

Ο. Φ.—

Κάθε ὥρα
ἔβρισκουν τώρα
ἰσοζύγια πολλά.

Μὰ γὰ ἴμένα
εἶναι ξένα
ἄλλα τοῦτα τὰ καλά.

Βασιλῆᾶ μου σοῦ λέω καὶ πάλι
ὅτι φτώχεια μᾶς δέρνει μεγάλη...
Βασιλῆᾶ τοελεπῆ,
ποιὸς Ρωμηὸς θὰ εἰπῆ
πῶς δὲν εἶδε μὲ σὲ προκοπή.

Η. Φ.—

Τώρα τώρα
ἔλ' ἢ χώρα
ἔχει πλοῦτη ζηλευτά.

Κι' ἔμῳς τόσοι
ποῦχουν γινῶσι
δὲν εὐρίσκουν, δὴδ λεφτᾶ.

Βασιληᾶ μου καθένας σοῦ ψάλλει
ὅτι φτώχεια μᾶς δέρνει· μεγάλη . . .

Βασιληᾶ σεβνταλή,
κι' ἡ μαντάμ Φασουλή
γιά τὴ φτώχεια γρι:νιάζει πολὺ.

Ο Φ. —

Ὅλο ρέθω
καὶ γυρεῶ
ἕνα δάνειο νὰ ἔρω.

Καὶ τοὺς δίνω
δι' ἐκεῖνο
ὑποθήκη τὸ σταυρό.

Μὰ κανένας παράδες δὲν δένει
καὶ ἱππότη μονάχα μ' ἀφίνει . . .

Βασιληᾶ μου λεφτά,
καὶ νὰ πῆς ἕλ' αὐτὰ
'στὸ σσφὸ σου Τρικρούπη κοφτά.

(Ὅλοι ψάλλουν ἐν χορῷ
μὲ μεγάλο σσβαρό).

Ἐστὴν καρδιά σου
σὰν παιδιά σου
νὰ μᾶς ἔχης, Βασιληᾶ.

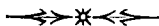
Γιὰ σπολλάτη
ρίξε κάτι
'στὴν ξυλένια φαμελιά.

Βασιλῆᾶ ἔβγα ᾿δὲς ἕλος γέλοια
Μπερτοδούλους, Μαρκόλφαις, κοπέλια . . .

Βασιλῆᾶ, τραλαλά,
καὶ εἰς ἔτη πολλὰ
καὶ νὰ ᾿δῆς τοῦ ᾿Αβράμ τὰ καλά.

(Ἐνῷ τοιαῦτα τραγουδοῦν οἱ ἀοιδοὶ ἐκεῖνοι
ὁ εὐζωνος μὲ κοντακιαὶς τὸν ἀφαλὸ τοῦς λύνει,
καὶ τῆς κιθάρας τῶν πετοῦν καὶ ἀπ' ἐδῶ πᾶν κι' ἄλλοι
κι' ὀλίγου δεῖν ἡ Φασσουλῆ ἐκ φόδου ν' ἀποβάλλῃ.)

Λεπτὰ τριάντα ἡ τιμὴ
καὶ ἔλ' αὐτὰ προπληρωμῆ.

